

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 3. februarja 1934

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 37

Evangelij druge predpostne nedelje

Lk 8, 4—15.

Ko se je zbrala velika množica ljudi, in iz vseh mest prišla k njemu, je povedal Jezus v priliki:

„Sejavec je šel seme sejat.

In ko je sejal, ga je nekaj padlo poleg pota in je bilo pohojeno in ptice neba so ga pozobale.

Drugo je padlo na skalo; in ko je pogladilo, je vsahnilo, ker ni imelo vlage.

Drugo je padlo v sredo med trnje; in trnje, ki je z njim zraslo, ga je zadušilo.

Ko je to govoril, je zaklical: „Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!”

Njegovi učenci pa so ga vprašali, kaj pomeni ta prilika.

On jim je rekel: „Vam je dano razumeti skrivnosti božjega kraljestva, drugim pa se daje v prilikah, da gledajo, pa ne vidijo, in poslušajo, pa ne razumejo.”

Prilika pa to pomeni:

Seme je božja beseda.

Kateri so poleg pota, so tisti, ki poslušajo, nato pa pride hudič in vzame besedo iz njih srca, da ne verjejo in se ne zveličajo.

Kateri so na skali, so tisti, ki z veseljem sprejmejo besedo, kadar jo slišijo, — pa nimajo korenine: nekaj časa verujejo, ob času skušnjave pa odpadejo.

Seme pa ki je padlo med trnje, so tisti, ki slišijo, pa gredo in se v skrbeh in bogastvu in nasladnosti življenja zaduše in ne obrode sadu.

Ono pa, ki je v dobri zemlji, so tisti, ki besedo slišijo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrode sad v potrpljenju.”

Samo tisti, ki so sprejemljivi za Jezusov nauk, in hočejo po njem tudi živeti, morejo globlje prodreti v skrivnosti božjega kraljestva. Kateri po lastni krivdi niso sprejemljivi za Jezusov nauk, in nočejo po njem živeti, prilike poslušajo, morda se jim zdijo lepe in za uho prijetne, zveličavne resnice pa, ki so v njih obsežene, jim ostanejo prikrite.

V ostalem pa je gornja Jezusova prilika tako jasna in lahko razumljiva, da je ni treba natančneje razlagati, marveč se je treba samo po njej ravnati.

Evangeljska misel: Kakšen sad rode v Tvoje srce sejana semena božje besede? Tudi tista, ki jih bereš v Našem duhovnem življenju?

Seja

Gospod predsednik bratovščine živega rožnega venca nas obvešča, da se bo vršila v nedeljo dne 18. februarja ob pol treh popoldne v navadnih prostorih Avalos 250 seja širšega odbora imenovane bratovščine. Na seji se bodo obravnavala zelo važna vprašanja, kakor bodo videli upravičenci iz posebnih vabil in dnevnega reda, ki bodo vsakomur pravočasno dostavljena. Gospod predsednik že sedaj prosi točnosti in polnoštevilne vdeležbe.

Božji sejavec

Cerkveni koledar

4. februar — druga predpostna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

5. februar — ponedeljek — spomin svete Agate, ki je za časa cesarja Decija umrla po strahovitem trpljenju mučeniške smrti za Kristusa.

6. februar — torek — spomin svetega škofa in Pavlovega učenca Tita.

7. februar — sredo — spomin ljubanske Matere božje, posebne zavetnice Argentine, Uruguaya in Paraguaya.

8. februar — četrtek — spomin svetega redovnika Janeza de Matha.

9. februar — petek — spomin svetega Cirila Aleksandrijskega, velikega bojvnika za pravice Cerkve, Učenika Cerkve.

10. februar — sobota — spomin svete redovnice Sholastike, sestre svetega Benedikta.

11. februar — tretja predpostna nedelja — hkrati spomin prvih lurskih prikazovanj, slovenske božje službe po navadi.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega krsta je prejela Lili-jana Mavel Katarina Rosato, kateri sta botrovala Elvira Komavelj in Andrej Lužnik.

Delavniške svete maše na Paternalu, Avalos 250, bodo od slej dalje spet ob sedmih zjutraj.

Slovenski izseljeniški duhovnik bo maševal tekom meseca februarja doma na Paternalu in sprejema ta mesec tudi maše, ki jih je moral doslej odklanjati, ker jih ni mogel opraviti. Običajna pristojbina tri pese.

V samostan sester svetega Kamila je vstopila pretekli teden gospodična Ema Tamburini, učiteljica naše paternalske farne šole. Bila je tudi Slovencem dobro znana in jim bo ostala v najlepšem spominu. V samostanskem življenju ji želimo obilo sreče in zadovoljnosti!

Malo katekizma za naše male

Cela vrsta velikih prazniških spominov je šla zadnje tedne mimo nas. Krščanski starši so gotovo razlagali svojim otrokom njihove globoke pomene in so jih peljali v cerkev, kjer so videli celo vrsto zajemljivih obredov, ki so jim jih po svoji najboljši vednosti dopovedali, kar je bil najnazornejši in najboljši krščanski nauk ali katekizem.

Danes pa moramo spet h naši vsakdanji razlagi krščanskega nauka za naše male.

O stvarjenju so govorili zadnji naši katekizmi, o stvarjenju nam nevidnega in vidnega sveta, nevidnih angelov in vidne božje narave, zlasti o stvarjenju prvih ljudi Adama in Eve, o njunem lepem življenju v raj, in o njunem prvem grehu.

Nesrečna Adam in Eva!

Vsako nepokorščino in vsak greh Bog mora kaznovati. Greh Adama in Eve pa je Bog kaznoval posebno težko zato, ker bi se ga bila Adam in Eva posebno lahko ubranila in obvarovala.

Kar sta želela, s tem sta bila najprej kaznovana. „Oči se vama bodo odprle”, je dejal nevoščljivec hudobni duh. In res so se jima odprle. Ampak kako! Kakor strahoten trepet je preletel njuni telesi in njuni duši. Spoznala sta, da sta naredila veliko neumnost ker nista poslušala dobrega Boga. Vest se je oglasila in zapekla in povdarjala, da nista več božja otroka in prijatelja, da nimata več posvečujoče božje milosti in ne pravice do nebes. Njuna volja je oslabila in je vse huje ko prej zavabila v greh. Njuno spoznanje je oslabilo in otopelo. Pravimo, da je postala njuna volja h slabemu nagnjena. Spoznala sta da sta naga. Sramota ju je obšla. Med drevje sta se skrila, toda Bogu ni mogoče uiti in Bogu se ni mogoče skriti!

Mladi Jezušček pri vsakdanjem domačem delu vzgled vsem dobrim otrokom.

Poklical je torej Bog Adama in mu je napovedal kazen za greh: Ker si jedel od prepovedanega drevesa bodi zemlja prekleta. Trnje in osat ti bo rodila. **V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se vrneš v zemljo, iz katere si vzet. Zakaj prah si in v prah se povrneš.**

Evo je kaznoval: "Veliko boš trpela s svojimi otroci!"

Adam in Eva sta bila pri priči izgnana iz raja v pust in nerodoviten svet. Morala sta veliko trpeti in na zadnje ju je čakala smrt, dočim sta bila prvotno ustvarjena neumrjiva in celo neranljiva in za bolezen nedostopna.

Adam in Eva so naši prvi starši. Adam je naš prvi oče in Eva naša prva mati, mi pa smo njihovi otroci. Zato je njihov greh škodoval tudi nam.

Adamov greh je prešel na vse ljudi. Vsi smo ta greh od Adama podedovali. Imenuje se zato **izvirni greh ali podedovani greh**. Z grehom smo podedovali tudi hudo poželjenje v greh, trpljenje in smrt.

Samo Devico Marijo je Bog obvaroval izvirnega greha.

Bog je videl že v raju, kako hudo bomo morali trpeti zaradi tega greha. Zato se je ljudi usmilil in je obljubil Odrešenika. Obrnil se je k hudobnemu duhu, ki je bil v kači, in je rekel: "**Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim in njenim zarodom. Ona bo tebi glavo strla.**"

Adam in Eva sta tako vedela, da bo prišel nekoč Odrešenik. Povedala sta to pozneje tudi svojim otrokom.

In ljudje so čakali Odrešenika.

Šesta skrivnost sv. rožnega venca: Ki je za nas krvavi pot potil

Veliki četrtek po zadnji večerji, neposredno predno se je začelo strašno Jezusovo spravno trpljenje za grehe sveta.

Jezus je prišel s svojimi učenci na Oljsko goro in se ustavil na vrtu Getsemani.

Začel je tedaj žalovati in je rekel: "Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in čujte z menoj." Nato je šel malo naprej in je pokleknil ter molil: "Oče vzemi ta kelih od mene!" Precej pa je pristavil: "Vendar ne moja ampak tvoja volja se zgodi." In obšle so ga smrtne težave in začel mu je teči pot kakor kaplje krvi. Prišel pa je angelj in ga pokrepčal.

Vsakemu grehu je pisana brez dvomna in gotova kazen. Tudi grehu, ki je bil pri spovedi že odpuščen.

Ni rečenc, da je vsako naše trpljenje kazen za greh. Dosti naših trpljenj pa nam je

brez dvoma že tu na svetu poslanih prav v kazen za naše grehe.

Ni nam zabranjeno prositi, da bi bile naše stiske preložene: "Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih trpijenja mimo mene!" Treba pa je, da tudi mi svojim molitvam vedno dostavimo: "Vendar ne moja, ampak Tvoja volja se zgodi!"

Luhanska Mati božja
— h njenemu prazniku dne 7. februarja

Apostolska dela

Apostolska dela je svetopisemska knjiga, ki pripoveduje, kako se je godilo Jezusovem nauku in njegovi Cerkvi prva leta njenega samostojnega življenja, to je prva leta po Jezusovem vnebohodu.

Napisal je Apostolska dela sveti Luka, zdravnik po poklicu in velik prijatelj in spremljevalec apostola Pavla.

Po svojem rojstvu je bil Luka pogan, doma iz Antiohije, slavnega sirskega mesta, kjer je apostol Peter dobil prvih prijateljev krščanske vere. V Antiohiji se je zdravnik Luka seznanil tudi z apostolom Pavlom, katerega se je oklenil z vsem srcem. Tudi Pavel ga je cenil, in ga imenuje v svojih pismih "ljubljenega zdravnika" in "brata".

Staro izročilo pripoveduje, da je bil zdravnik Luka tudi imeniten slikar, ki je naslikal med drugim Jezusovo mater Marijo.

Franc Dalibor

ARGENTINSKI FILMI

III. FILM: SMRT V ARGENTINI

(Nadaljevanje)

Nedavno sem čital v argentinski zdravniški reviji La semana médica, da navidezne smrti sedaj ne bo več. Neki londonski lekarar je namreč iznašel pred kratkim majhen preprost in cenen aparat, ki brezdvomno utavlja, ali je človek živ ali mrtev. V zapečateni stekleni cevki je shranjen konec vijoličaste nitke, ki je prepojen s posebno patentirano tekočino. Takoj po človeški smrti namreč kri neha krožiti po telesu in se izpremeni. Mrliškemu ogledniku ni treba drugega, kakor da s pomočjo igle potegne to

Jezusa osebno ni poznal, vendar je popisal njegovo življenje. V začetku tega Jezusovega življenja ali evangelija zatrjuje, da je vse natančno poizvedel in vse natančno in po vrsti popisal, kar je Jezus delal in učil. Gotovo je tudi mater božjo, ki je takrat še živela, osebno naprosil, da mu je povedala vse o spočetju, rojstvu in mladosti Jezusovi.

Na dveh dolгих misijonskih potih je spremljal Luka apostola Pavla in prenašal z njim vse nebrojne in nepopisne težave. Tudi v najhujši stiski ga ni zapustil.

Luka, pisatelj Apostolskih del, ima lep, prijeten in živahen slog. Pozna se mu da je splošno izobražen mož. Zato bomo Apostolska dela, ki jih bo prinašalo za naprej Naše duhovno življenje, brez dvoma vsi čitali z velikim užitkom.

Občudovanja je vredna natančnost, s katero popisuje pisatelj Luka kraje in dogodke. Ni prehodi! majhnega kosa sveta: Palestino, Malo Azijo, Grško, Italijo, Sredozemske in Egejske otoke. In vendar je povsod kakor doma, pozna vse politične in družabne razmere svoje dobe. Tudi posvetni zgodovinar mora biti take knjige vesel.

Apostolska dela je napisal sv. Luka skoro gotovo začetkom leta 63 po Kristusovem rojstvu. V njih namreč še omenja dveletno internacijo apostola Pavla v Rimu, ko je bil sicer zastražen, vendar si je mogel svobodno najeti stanovanje, sprejemati v njem obiske, in učiti. Še istega leta 63 je bil Pavel oproščen in je poleti že odšel na novo misijonsko pot v Španijo, česar pa Apostolska dela več ne omenjajo.

Svoji knjigi sveti Luka ni dal sam imena. Po navadi svojega časa jo je posvetil nekemu znamenitemu rimskemu kristjanu Teofilu. Naslov "Apostolska dela" je dobila knjiga šele veliko pozneje.

Morda še to, da ta naslov ni čisto umesten. Knjiga ne pripoveduje namreč o delovanju vseh apostolov, marveč predvsem našteva dela in pota apostola Pavla, manj apostola Petra, prav malo tudi še Janeza in oba Jakoba, dočim druge apostole komaj da omenja.

Kakor pismo apostola Pavla Soluncem, bomo tudi Apostolska dela prinašali v dobesedni slovenski prestavi po grškem izvirniku, ne da bi kaj dodali ali odvzeli. Za razumevanje potrebne opazke bomo dodali pod črto v drobnem tisku.

nitko skozi ogledančevo meso, tako da pride v stik s krvjo, kjer jo pusti kake pol ure. Kri živega človeka pusti nitko neizpremenjeno, vijoličasto, vsled smrti nujno izpremenjena kri pa nitko nujno rumeno pobarva. Ta preprosta metoda ne more baje nikdar varati. Baje bo Anglija v najkrajšem času zakonito odredila, da bodo vse angleške smrti pred pogrebom na zgornji način brezdvomno ugotovili.

Naši slovenski podeželski mrliški ogledniki smatrajo, da je človek mrtev, kadar je

nehal dihati, kar skoro vedno drži. Tudi navidezno mrtvi diha, čeprav le zelo nalahno. Navadno dado zato ogledovanemu ogledalce pred usta, kjer je drži minuto ali dve. Popolnoma neorošeno ogledalce pomeni, da je ogledovani resnično mrtev, ker čisto nič več ne diha. V dvomljivih slučajih mu vlijejo svinca v odprto roko. To je tako močan dražljaj, da se morajo živeci nehote zdrzniti, če so še živi. Drugi vlijejo na kožo kake kisline, žveplene, solne, očetove. Ako se ne pojavijo na tekočini nobeni mehurčki, je znamenje gotove smrti. Močno prevezan prst živega človeka zateče, pri mrtvecu pa ne opaziš nobene izpremembe. Posebno gotov znak smrti je mrliška otrplost, ki nastopi 6 do 24 ur po smrti in traja 6 do 48 ur. Mrtvo truplo se začne tudi razkrajati in razširjati tako zoprni mrtvaški duh.

Da popolnoma onemogočijo, da bi bil kdo živ pokopan, prerežejo nekateri mrtvecu žile. Nekateri drugi, posebno premožnejši sloji, mu prebodejo srce z dolgo zlato iglo. Oba ta načina katoliška Cerkev zabranjuje, ker bi bilo to lahko ubijanje nedolžnega.

Prevelik strah, da bi bil kdo živ pokopan, je neupravičen in nespameten. Po daljši bolezni je navidezna smrt nemogoča. Pri takih se bliža smrt s počasnim splošnim in gotovim propadanjem telesnih moči. Najprej odpovedo oči, potem uho, potem tip. Nazadnje izgine zavest. Senca se udero, spodnja čeljust se povese, nos in brada se poostri, ves obraz se podaljša. Trepalnice padejo skupaj, pa ne pokrijejo oči. Oko izgubi blesk, ugaša. Bolnik sope počasi težko, hropeč. Žila bije vedno slabeje. Roke, noge, ustne so mrzle. Lice oblije mrzel, sluzast pot. Bolnik neha dihati. Mrtev je.

Tudi bodisi zavestno, bodisi nezavestno nervozno grabljenje za odejo smatra ljudska govornica — zdi se, da ne brez vzroka — za znamenje bližajoče se smrti.

Navidezna smrt je mogoča, kadar ni razdejan noben neobhodno potreben življenjski organ, ampak so bili človeku samo nenedoma odtegnjeni življenjski pogoji, zlasti zrak in toplota. Tako je pri obešenih, utopljenih, zmrzlih, redkeje pri zastrupljenih. Mogoče je navidezna smrt tudi pri živčno bolnih. Običajno traja taka navidezna smrt nekaj ur. Živčno bolni pa včasih, čeprav skrajno redko, morejo ostati tudi po nekaj dni navidezno mrtvi.

Ker mrtve v Argentini tako hitro pokopavajo, je posebno v Buenos Airesu zelo razširjena navada, da sorodniki obvestijo svoje prijatelje in znanee potom časopisa, najraje v vodilnih buenosajreških dnevnikih La Prensa, Nación in Razón. Takšno majhno obvestilo v Prensi stane čedno svotico \$ 15.—. Oskrbi je navadno pogrebni zavod.

Imel sem prijatelja, ki je sedaj tudi že med mrtvimi, upokojenega železniškega uradnika, ki je vsako jutro najprej prečital vse mrliške oglase, ki pa jih ima samo Prensa po kakih 50 na dan. "Kaj hočete", je rekel, "samo na ta način morem pravočasno zvedeti za smrt in pogreb kakega prijatelja, ki smo sedaj že vsi od danes do jutri".

Buenosajreški pogrebni zavodi si dovoljujejo marsikaj, česar bi si drugod ne dovolili.

Pozneje bom skušal pojasniti, zakaj da

umira v Buenos Airesu toliko ljudi brez zakramentov. Skoro vsi. Če pa pogledate oglase v Prensi, boste na veliko začudenje ugotovili, da se skoro vsi začenjajo z besedilom: Confortado con los auxilios de la santa religión y la bendición papal — pokrepčan s svetimi zakramenti za umirajoče in s papeškim blagoslovom... Pred leti je umrl v moji bližini žid Isaac Silberstein, trgovec s pohištvom. Naslednje jutro je javljala Prensa: Isaac Silberstein, previden s svetimi zakramenti za umirajoče in pokrepčan s papeškim blagoslovom... Najbolj pa sem se začudil, ko se je ustrelil pred leti Portugalec Pinto, moj sosed in mehanik v argentinskem vojnem arzenalu in sem drugo jutro spet bral v Prensi: previden in pokrepčan itd. Tudi to so svojevrstne argentinske zanimivosti.

Smrt v Argentini je precej drag špas. Navaden pogreb: oder, krsta, mrliški voz z dvema konji in dve kočiji, stane danes 150 — 180 pesov. Pred kratkim je bilo vse to še veliko dražje.

Vsakdanja stvar je, da kdo ne zapusti dovolj za pogreb. Sosedje in rojaki potem navadno tako dolgo zbirajo, da zberejo za pogreb skromno svoto. Pogrebni zavodi so neizprosni in ne postavijo odra, dokler ni bila plačana polovica stroškov na račun.

Večna taka zbiranja so neprijetna in se jih ljudje tudi naveličajo, če so le prepogosta.

Tako je umrl leta 1932 v Sarandí poleg Buenos Airesa moj znanec Hrvat Božo Kravanj. Bil je sodar po poklicu, ljubo pa mu je bilo posebno tisto, kar sodi v sebi hranijo. Sedem in štirideset leten je umrl na vnetju ledvic. Zapustil ni niti beliča in tudi svojih ljudi ni imel. Pogrebni zavod ga ni hotel pokopati. Bilo je o božiču. Vročina kanibalska, kakor pravimo. Sredi te velike vročine je ostal štiri dni nepokopan. Na vseh koncih mu je pokala koža. Šele tedaj sem zvedel za njegovo smrt. V kratkem smo toliko zbrali, da smo ga dostojno pokopali.

Grajevredna je zanikrnost oblasti, ki ne poskrbijo za pogreb tistih, ki so umrli brez sredstev.

Še bolj graje vredna pa je brezbriznost prebivalstva v katero moram žal vključiti tudi Slovence, ki si za svojih živih dni ne poskrbijo za skromen pogreb. Hvalevredna je misel bratovščine živega rožnega venca, ki hoče nuditi svojim zavarovancem proti neznatni članarini primernih sredstev za skromen pogreb. Še boljše pa je pravo zavarovanje pri solidnem zavodu, ki ne plača v taki nesreči samo pogreba, marveč tudi še primerno svoto družini pokojnega, staršem ali drugim dedičem. Naši rojaki izseljenci v Severni Ameriki so taka zavarovanja naravnost vzorno izpeljali.

Argentinski pogrebni zavodi so zelo dobičkanosna podjetja, na katera opozarjam podjetne rojake. Še vsi lastniki pogrebni zavodov, ki sem jih do slej spoznal, so obogateli. Morda bolj po deželi kakor v glavnem mestu, kjer je danes že precej konkurence. Na deželi pa poznam kraje, ki imajo brez okolice po pet do šest tisoč duš, pa nobenega pogrebnega zavoda. Na deželi pro-

dajajo krste navadno casas de ramos generales, večji almaceni. Ali oderskih priprav nimajo. Marsikje tudi ne poznajo mrtvaških voz. Mrtvaški odre si mora tedaj pripraviti, kakor kdo ve in zna, krsto pa peljejo na pokopališče z navadnim vozom ali pa na kamijonu. Ta obrt bi se lahko združila na primer tudi z izdelovalnico rakev ali transportnim podjetjem. To delo morda ni ravno za vsak želodec, ampak danes je denar sveta vladar.

Nagrobne napise imenujemo po stari grški besedi še danes epitafi.

Epitafi so odmevi grobov in nam pričajo o plemenitosti pokojnikov in tistih ki so jim postavljali nagrobne spomenike.

Nagrobni napisi so zapisani za dolgo dobo let in morajo biti lepi, plemeniti in dobro premišljeni. Tako vsaj so razumevali epitafe stari Grki in Rimljani, ki so nam zapustili v nagrobni napisih nedosegljive pesniške lepote. Da nič neomenjam staroslavniških krščanskih nagrobniških napisov po kakotakombah.

Na grob svojemu detetu je napisal plemenit Grk najslajši epitaf ki si ga moremo misliti: "Zemlja bodi lahka njemu ki te je tako malo težilo."

Francoski pesnik Scarrón pa je ukazal takole napisati na svoj grob: "Ta ki tu počiva je bil bolj pomilovanja vreden ko zavidanja. Tisočkrat preje je umrl predno je izgubil življenje. Človek tiho hodi, da ga ne prebudiš. To je prva noč ko ubogi Scarrón mirno spi in sanja."

Tudi v Argentini sem videl mnogo prav prikladnih in uspelih epitafov.

Na pokopališču Flores lahko berete na primer tale napis na grobu nekega šaljivega zdravnika:

Aquí duermo, oh caminante,
El medico doctor Farfante.
Bueno es que en silencio huyas:
Fué ministro de la muerte,
Y puede que se dispierte
Y vuelva a hacer de las suyas.

To bi se reklo na naše prosto prestavljeno: Popotnik, tukaj spi zdravnik doktor Farfante. Najboljše je, če hitro in tiho bežiš od njegovega groba. On je nosil ljudem smrt. Utegnil bi se zbuditi in nadaljevati s svojim poslom.

Na istem pokopališču sem bral drug zanimiv nagrobni napis:

Yace aquí don Juan Quirós
el honrado almacenero
del almacén de Salguero
mil quinientos veintidos.
La muerte con mano ruda
llevóse a este hombre de bien,
mas continua la viuda
al frente del almacén.

Prosto po naše: Tu počiva častivredni trgovec gospod Ivan Quirós iz ulice Salguero tisoč petsto dvajset in dve. Smrt ga je s kruto roko oropala vsega premoženja, njegova vdova pa še naprej vodi trgovino.

Kdor bi čutil v sebi kaj pesniške žile, naj oba epitafija prepesni v lepo slovenščino in jih bomo radi še enkrat objavili.

Še en zanimiv napis in dogodek iz Chacarite.

Pred par leti je umrl neki Seicali in do-
ločil v oporoki, da naj ga pokopljejo v grob-
nico njegovih staršev. Nagrobni napis si je
sam sestavil:

“Padre madre e hijo estan otra vez reunidos,
— libres por fin de malos parientes y peores
amigos.”

Po naše: “Oče mati in sin so se tu ponov-
no sešli, vendar že enkrat rešeni zlih sorod-
nikov in še slabših prijateljev.”

Ta napis ni bil dovolj pokopališkemu nad-
zorniku in ga je dal odstraniti. Pokojniko-
va sestra, upraviteljica zapuščine, ki se naj-
brže ni štela med sorodnike, ki jih omenja
napis, se je pritožila, da se ima postaviti
napis na prejšnje mesto. Sodnik pa se je skli-
ceval na družabno dostojnost in mir in je
odločil, da obvelja nadzornikova. To se je
zgodilo v najnovejšem času, pred nekaterimi
tedni.

Velemesto Buenos Aires ima samo troje
pokopališč: Chacarito, Recoleta in pokopa-
lišče v Flores.

Recoleta je počivališče buenosaireške ari-
stokracije in plutokracije, plemenitašev in

bogatašev. Na Recoleti jih pokopljejo letno
komaj še po par sto.

Tudi pokopališče Flores je razmeroma
majhno in služi pred vsem isto imenskemu
mestnemu oddelku.

Eno največjih pokopališč sveta pa je Cha-
carita, ki sprejme vsaki dan eno h drugemu
preko sto trudnih potnikov skozi življenje.

Pokopališki problem postaja v Buenos Ai-
resu naravnost gorostasen. Mislim da ga na
vsem svetu ni velemesta, kjer bi bil ta pro-
blem tako pereč.

Chacarita se nahaja danes takorekoč sredi
mesta. Čeprav je to pokopališče ogromno,
je vendar za tako veliko mesto že tako tes-
no, da je privedlo mestni svet do naravnost
groznih ukrepov.

Ko se je koncem preteklega stoletja usta-
navljalo pokopališče na Chacariti ni mogel
nihče misliti da se bo mesto tako hitro in ta-
ko zelo razširilo in razvilo. Saj ni štel za
četkom tega stoletja niti četrt milijona pre-
bivalcev, danes pa jih šteje brez predmestij
dva milijona in dvesto pedeset tisoč s pred-
mestji vred pa skoro tri milijone.

(Dalje prihodnjič).

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

XXIII.

**Storžek objokuje smrt Deklice z modrimi
lasmi, potem pa dobi goloba, ki ga odnese
na morsko obalo, kjer se vrže v vodo, da bi
šel na pomoč svojemu očku Pepku.**

Ko ni čutil Storžek za vratom več teže
onega trdega in ponižujočega obroča, je ste-
kel čez polja in se ni ustavil ne minute, do-
kler ni dospel na državno cesto, ki bi ga
morala pripeljati do Sojkinega doma.

Prišedši na cesto, se je obrnil nizdol, da
bi pogledal ravnino, ki se je tam spodaj ši-
rila, in s prostim očesom je prav dobro vi-
del gozd, kjer je v svojo nesrečo srečal Li-
sico in Mačka, sredi gozda pa je videl oni
stari hrast, na katerem je gugaje se visel
za vrat; in še je pogledal sem in pogledal
tja, a male hišice Deklice z modrimi lasmi
ni mogel opaziti.

Neka zla slutnja se ga je polastila in
zdirjal je na vso moč, kolikor mu jo je
ostalo v nogah, in v nekaj minutah je bil na
ledini, kjer se je nekoč dvigala Bela hiši-
ca. A Bele hišice ni bilo več. Bila pa je maj-
hna marmornata plošča, na kateri so se bra-
le v velikih tiskanih črkah sledeče žalostne
besede:

TU POČIVA

DEKLICA Z MODRIMI LASMI

UMRLA OD ŽALOSTI

KER JO JE ZAPUSTIL NJEN BRATEC
STORŽEK.

Kako je obstal Storžek, ko je slabo pre-
slovkoval te besede, si mislite sami. Padel
je na kolena in pritisnil tisoč poljubov na
marmor-nagrobnik in se spustil v silen plač.
Jokal je celo noč in zjutraj, ko se je zorilo,
je še vedno jokal, dasi ni imel v očeh več
solz in njegovi vzdih in tožbe so bili tako
srce predirajoči in trgajoči, da so jih vsi gri-
či v okolici odmevali.

“O Sojka, meja, zakaj si umrla?... Zakaj

nisem umrl rajši jaz namesto tebe, ki sem ta-
ko hudoben, dočim si bila ti tako dobra?...
In moj očka, kje je? O, Sojka moja, povej
mi, kje bi ga lahko našel, ker hočem ostati
vedno pri njem in ga nič več, nič več, nič
več zapustiti!... Če me imaš res rada... če
imaš rada svojega bratca, oživi... vrni se
živa, kot si bila prej!... Ali se ti ne smilim
sam, od vseh zapuščen revček?... Če pri-
dejo razbojniki, me znova obesijo na dre-
vo... in potem bi umrl za vedno. Kaj mi
sliš, naj delam sam na tem svetu? Kdo naj
mi da zdaj jesti, ko sem izgubil tebe in svo-
jega očka? Kam naj grem spat ponoči? Kdo
mi sešije jopico? O bolje bi bilo, stokrat bo-
lje, če bi bil umrl še jaz!... Res, res, tudi
jaz hočem umreti!... ih... ih... ih!...”

In ko je tako jokal, je segel z rokama v
glavo, da bi si ruval lase, a ker so bili nje-
govi lasje iz lesa, jih ni mogel niti toliko
privzdigniti, da bi vtaknil med nje prste.

Ta čas je letel visoko po dnebom velik Go-
lob, ki se je ustavil z razprostrtimi repetni-
cami in zagrlil iz nedogledne višine:

“Povej mi, otrok, kaj delaš tu spodaj?”

“Ali ne vidiš? Jokam!” je odgovoril Stor-
žek in dvignil glavo v smeri proti glasu in si
obrisal oči z rokavom.

“Čuj,” je nadaljeval Golob, “ali ne poznaš
mogoče slučajno med svojimi tovariši neke-
ga lesenjaka, ki mu je ime Storžek?”

“Storžek?... Kaj si rekel Storžek?” je
ponovil dondek in skočil na noge. “Storžek
sem jaz!”

Golob se je na ta odgovor spustil po blis-
kovo nizdol in je priletel na zemljo. Bil je
večji od purana.

“Ali poznaš tudi Pepka?” je vprašal lese-
njaka.

“Če ga poznam! Saj je vendar moj ubogi
očka! Ti je mogoče pravil kaj o meni? Me

popelješ k njemu? Je še vedno živ? Odgo-
vori mi za božjo voljo! Ali je še živ?”

“Pred tremi dnevi sem ga pustil na morski
obali.”

“Kaj je delal tam?”

“Tesar si je majhno barčico, da bi pre-
brodil ocean. Več ko štiri mesece hodi že
revež okoli po zemlji in te išče, a ker te ni
našel, si je ubil v glavo, da te gre iskat v
daljne kraje novega sveta.”

“Koliko je od tu do morske obale?” je
vprašal tesnobno Storžek.

“Več ko tisoč kilometrov.”

“Tisoč kilometrov? O Krištof Kolumb,
Golob, če bi imel tvoje jadrne peroti!”

“Če hočeš, te jaz nesem.”

“Kako?”

“Jahal boš na mojem hrbtu. Si zelo te-
žak?”

“Težak? Kaj še, lažji sem od peresa!”

Nič drugega ni rekel Storžek in skočil je
Golobu na hrbet in razčeperil noge in razko-
račen ko jezdec, je zadovoljno zaklical: “Ha-
lop, halop, konjiček, meni se mudi, ker bi
rad hitro prišel!...”

Golob se je vzel in v par minutah je pri-
letel tako visoko, da se je dotikal skoro
oblakov. Dondka je v tej višini gnala rado-
vednost, da bi se ozrl in pogledal vniž, a
spreletela ga je groza in omotica in da ne
bi strmoglavil v globočino, se je privil z ro-
kami tesno tesno k vratu operjenega jez-
denca.

Leteli so ves dan. Proti večeru je Golob
rekel:

“Grožno žejen sem.”

“In jaz grožno lačen,” je dodal Storžek.

“Ustavimo se za trenutek v tem golob-
njaku, potem pa spet na pot, da prideva do
jutri zjutraj na morsko obalo.”

Vstopila sta v zapuščen golobnjak, kjer
sa našla le polno skledo vode in vrhan ko-
šek grašice.

Dondek — svoj živ dan ni mogel grašice
in samo če je slišal o njej, se mu je kol-
calo in obračal želodec — jo je ta večer kar
z očmi pojedel in ko jo je spravil, se je obr-
nil proti Golobu in mu rekel:

“Nikoli ne bi mislil, da je grašica tako
dobra!”

“Poskusiti je treba, otrok moj!” je od-
govoril Golob. “Ko se lakot zares oglasi in
ni drugega, tedaj je tudi grašica dobra! La-
kot ne pozna sladkosnednih muh in trme!”

Privoščila sta si še malo prigrizka in se
opremila, potem pa naprej! Drugo jutro sta
dospela na morsko obalo.

Golob je položil Storžka na tla in ker ni
maral nadležne zahvale za dobro delo, se je
koj vzel in izginil v sinjino.

Obala je bila polna ljudstva, ki je kričalo,
gledalo proti morju in si kazalo nekaj s
prsti.

“Kaj se je zgodilo?” je vprašal Storžek
neko stanko.

“Zgodilo se je, da je neki ubog oče, ki je
zgubil sina, hotel vstopiti v barčico, da bi ga
šel iskat onkraj morja. Morje je pa danes
zelo viharne in barčica je na tem, da se po-
topi!...”

“Kje je barčica?”

(Dalje prihodnjič).